

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

En 2021, conquerir les reivindicacions

Per a la classe treballadora, 2020 ha estat un any molt difícil. Encara queden centenars de milers de treballadors en EERTO (segons el govern 746.900 a 30 de novembre), molts més a l'atur (d'acord a l'última EPA, 3.770.000 en el tercer trimestre d'aquest any) i en gran part sense perspectives de trobar feina. Encara al novembre 661.000 persones, el 79% de l'total, esperen el promès -i repartit amb cicateria- ingrés mínim vital. I ara s'acumulen els ERO, els tancaments d'indústries, els acomiadaments a la banca ...

La pandèmia ha mort gairebé 80.000 persones si atenem a l'augment de morts respecte als anys previs, i ha col·locat a la vora del col·lapse a una sanitat ja molt afeblida per les retallades, però serveix també d'excusa per a moltes coses, per aplicar retallades que ja estaven plantejades, com els tancaments de consultes i serveis a la Sanitat, o el tancament d'indústries. I serveix també perquè ens demanin ajornar les reivindicacions pendents des de fa anys, i per ajornar també el compliment de les promeses. O, directament, per actuar en sentit contrari, com en el Pacte de Toledo, les conclusions del qual s'oposen a les reivindicacions.

Parlem, per exemple, de les reformes laborals

L'exigència dels sindicats, i el compromís de Govern, era derogar, al menys, la reforma de Rajoy. Una cosa que podia haver-se fet en un any de govern (i en l'any i mig anterior, del govern que va sortir de la moció de censura de 2018), però que s'ajorna una i altra vegada, mentre s'acumulen les exigències de la Unió Europea per tal que no es deroguin i les declaracions de membres de Govern que no és convenient derogar-ara, o simplement, que no és convenient derogar. Els sindicats segueixen demanant la seva derogació, encara que de vegades el limiten a part de les reivindicacions, no al total que es reivindicava, i anuncien mobilitzacions, però ajornen la seva convocatòria un cop i un altre. No obstant això, els treballadors veuen els salaris enfonsats, el dret de convenis està anul·lat en molts casos. Per al moviment obrer és vital la seva derogació completa i immediata.

Parlem del salari mínim

Ja al desembre de 2019, en el si del diàleg

social, el Govern va acceptar rebaixar la seva proposta de pujar-ho a 1000 euros i, davant les pressions de la patronal, el va deixar en 950. Ara, la patronal exigia que no hi hagués pujada, i les ministres Montero i Calviño han donat suport la seva postura, i el Govern ho ha ajornat dient que potser el pugui fer al juliol, però és evident que la patronal tampoc voldrà a l'estiu pujar-lo. Mantenir baix el salari mínim és una mesura que afecta sobretot a dones treballadores, que copen les ocupacions amb baixos salaris.

Parlem de les pensions

S'ha mantingut la diferència entre cotitzacions i prestacions, i el govern, incomplint la llei de Seguretat Social, en lloc d'aportar la diferència a càrrec dels Pressupostos, ha recorregut a un suposat préstec, que col·loca a la caixa de la Seguretat Social amb un suposat deute de 72.000 milions, mentre el govern tanca els ulls als informes que assenyalen que han sortit de la caixa de la SS fins a 500.000 milions per a despeses indegudes (un informe de CCOO cita la xifra de 509.000 milions). No en va, el moviment pensionista reclama una auditoria dels comptes de la Seguretat Social, i la ruptura amb el Pacte de Toledo.

Sobre pensions, també, la Unió Europea ha condicionat, una i altra vegada, les suposades ajudes al fet que el govern fes reformes, i, en particular, una reforma de les pensions. I el ministre Escrivà surt amb la idea d'augmentar el període de còmput per al càlcul de la pensió fins als 35 anys de vida laboral, el que de fet suposaria pràcticament tota. Una mesura, que segons fonts del propi govern rebaixaria de mitjana el 5,45% el valor de les pensions futures. Les organitzacions de pensionistes han respost com correspon: governi qui governi, les pensions es defensen!

Parlem dels aturats

El Govern, que ha mantingut totes les retallades del subsidi d'atur aplicats pels governs anteriors i s'ha negat a crear un subsidi d'atur indefinit, ha creat l'Ingrés Mínim Vital, de quantia bastant reduïda, que va prometre que cobriren al menys 850.000 persones. Però va pressupostar 500 milions per a 6 mesos de 2020 i ara 3.000 milions per a tot 2021. L'Associació de Víctimes de l'Atur

ha denunciat que són quantitats molt insuficients. I el resultat és que milers de sol·licitants ensopuguen amb tramitacions lentes, requisits impossibles ... De fet, cinc de cada sis sol·licituds es rebutgen, i el Ministeri d'Igualtat parla de “excessius requisits d'accés” i de “desmanegats tràmits burocràtics”. A què espera per canviar-? La mateixa associació ha reclamat, en va, un Pla Estatal de Treball i Activitat que permeti crear llocs de treball perquè la gent visqui del seu treball, i no de subsidis.

Parlem dels serveis públics

La sanitat va patir en els anys de la crisi anterior retallades per un total de més de 27.000 milions, i el que està en marxa, aprofitant la pandèmia, és el seu desmantellament, i, alhora, aprofitant els fons europeus potenciar el que anomenen “col·laboració públic-privada” (o sigui, la privatització). L'ensenyament públic va patir retallades de més de 50.000 milions, i la LOMLOE manté el finançament dels negocis de l'Església i la catequesi religiosa a les escoles. La Dependència va patir retallades de 6.000 milions. Recuperar aquests serveis imprescindibles exigiria la dotació d'un fons d'urgència que no ha arribat i que els pressupostos generals no contemplen en absolut, malgrat que el Govern els va presentar com “històrics”.

Parlem dels empleats públics,

que van perdre des de 2010 fins 2017 el 12,9% dels seus salaris. Els acords signats pel govern Rajoy amb els sindicats van permetre recuperar un 4,2. Fins al 12,9%, faltaria per recuperar un 8,7% de poder de compra dels seus salaris. Però el govern ha pujat només un 0,9%. Falta encara molt per recuperar l'arrabassat a aquests treballadors.

Parlem de la indústria

A l'inici de la pandèmia, quan es va constatar que aquest país no tenia mitjans per fabricar ni mascaretes i bates de protecció, ens van prometre que això no tornaria a passar. Però així que va acabar el primer confinament Nissan, Alcoa, Airbus, amb desenes de milers en les seves indústries auxiliars, i moltes altres indústries anuncien tancaments totals o parcials. Els treballadors es dirigeixen al govern exigint que impedeixi la destrucció d'ocupació i intervingui aquestes

indústries. Els dos terços dels fons europeus són per a les empreses, que s'utilitzen per finançar les reestructuracions i no per defensar els llocs de treball. Aquí està el cas d'Iberdrola, quan al mateix temps patim els preus de l'electricitat més elevats d'Europa.

Parlem de la banca

Entre gener de 2009 i desembre de l'any 2018 es van perdre en el sector 112.250 llocs de treball. Per a aquest any es preveuen entre 19.000 i 24.000 acomiadaments més, entre fusions i tancament d'oficines. Aquesta destrucció d'ocupació s'ha acompanyat d'una brutal campanya de tancament d'oficines bancàries. S'ha passat de més de 45.624 sucursals el 2009 a 25.408 a finals de 2019, i es preveu quedar-se en poc més de 22.000 en 2021. Seria posar-nos en una xifra similar a la de 1978, però amb més d'un 25% extra de població i una bancarització de l'economia molt més gran. Per més que els sindicats presumeixin de les "bones condicions" en què es van alguns acomiadats, és evident que ni els treballadors bancaris ni la població poden suportar més aquest abús dels bancs, que destrueix ocupació i la precarització, a més de deteriorar el servei. L'exigència de nacionalització es posa a l'ordre del dia.

Parlem de les llibertats

S'han proposat més de dos milions de multes amb la Llei Mordassa, la que el Govern va prometre derogar, i que ara el ministre Marlaska utilitza massivament contra la població. Els nou dirigents republicans catalans segueixen a la presó tot i que un tribunal tendenciosos va haver de retirar l'acusació de rebel·lió dels fiscals, i hi ha 3.000 ciutadans més processats. Els indults -encara que no siguin la sortida- estan per veure. I la reforma del Codi Penal per eliminar l'art 315.3, encara en tramitació. Mentrestant, hi ha generals que conspiren a la llum del dia per a la rebel·lió impunement i hi ha alguna cosa més greu que les morts i la sort dels migrants, als quals es nega tot dret?

Podrien dir-nos que no hi ha diners per satisfer moltes d'aquestes reivindicacions. Una explicació que no val per a qüestions com la llei mordassa però que tampoc és acceptable en general. És clar que hi ha diners si hi ha voluntat de complir amb les exigències de la majoria. Però això no casa amb les decisions que ha pres el govern sobre impostos. Incomplint el seu propi programa, només ha inclòs en els pressupostos de 2021 una mínima pujada en IRPF per a rendes molt altes i unes mínimes taxes. I cap mesura per interve-

nir contra l'elusió fiscal de les empreses i les grans fortunes. I tampoc casa amb la despesa militar, les ajudes al capital i a la sempiterna Casa Reial, les subvencions a l'Església, entre altres despeses oposades a les necessitats de la majoria.

Per al moviment obrer i les seves organitzacions, és vital actuar ja per aconseguir aquestes reivindicacions. En el terreny que li és propi, és a dir, sense sotmetre a les maniobres d'aquest "govern progressista" que les ha deixat enrere, quan no actua en direcció contrària, com en les pensions. Perquè, governi qui governi, les reivindicacions es defensen. Com han fet aquest any en sectors com la indústria, la sanitat, l'ensenyament o, entre d'altres, l'esmentat de les pensions.

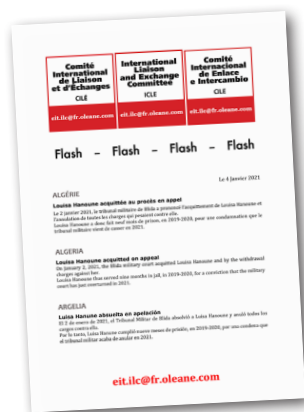
Quaranta anys de Monarquia han demostrat que les institucions construïdes per Franco i mantingudes durant l'anomenada "transició" (Monarquia, exèrcit, poder judicial, forces repressives ...) són formidables obstacles, quan no directament incompatibles, per a la lluita per les reivindicacions i els drets, tant socials com democràtics o nacionals. Per això en 2021 s'han de donar passos decisius en alliberar-nos de l'opressió monàrquica, obrint el camí a la República que aculli plenament aquestes aspiracions.

El Cte. Internacional d'Enllaç i Correspondència (C.I.L.E.), informa:

ALGÈRIA

Luisa Hanune absoluta en apel·lació

El 2 de gener de 2021, el Tribunal Militar de Blida va absoldre Luisa Hanune i va anul·lar tots els càrrecs contra ella. Per tant, Luisa Hanune va complir nou mesos de presó, en 2019-2020, per una condemna que el tribunal militar acaba d'anul·lar el 2021.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
 Busca'ns en Twitter: @posicuarta